

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 21.

Den 1. August 1866.

Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Eldste John Taylor i Tabernaklet i Store Saltfjæstad den 7de April 1866. (Fra „Deseret News.“)

Det er godt for de Hellige at møde
tilsammen; det er godt at anstille Be-
tragninger over Guds Værk; det er godt
at være i Besiddelse af hans Velsignelser,
og det er et stort Privilegium at nyde
den evige Sandheds Lys og at være be-
friet fra det Mørke samt den Bildfarelse,
Forvirring og Ugudelighed, som i Al-
mindelighed hersker i Verden. Der ere
kun faa iblandt Nationerne, som kunne
fatte de Velsignelser, vi nyde, medmindre
deres Sind bliver oplyst af den levende
Guds Aand, og der er i Sandhed ogsaa
forholdsvis faa iblandt de Hellige, som
forstaa deres sande Stilling, og hvilke
ret kunne fatte de Velsignelser og Privi-
legier, de ere i Besiddelse af, thi Menne-
stene kunne alene begribe det, som de
blive oplyste om formedelst den Hellig-
Aand, der er bleven meddelt de Hellige
ved Haandspaalæggelse og formedelst deres
Lydhed til det evige Evangelium. Der-
som Menneftene ere i Mørke med Hen-
syn til nogen af Evangeliets Sandheder,

er det fordi de ikke leve efter deres Reli-
gion, — fordi de ikke vandre efter det
Lys, der er blevet dem givet, — fordi
de, som vi allerede have hørt her idag,
ikke ere flittige til at bede, ikke modstaae
det Onde og ikke klynge sig fast til Sand-
heden. Evangeliet er bestemt og egnet
til at lede os fremad fra Sandhed til
Sandhed og fra Kundskab til Kundskab,
indtil det Skriftsted opfyldes, som siger,
at vi skulle see ligesom vi ere sete, —
indtil den Ene ikke behøver at sige til den
Anden: „Kjend Herren,“ thi Alle skulle
kjende ham fra den Mindste indtil den
Største, — indtil Guds Lys og Kund-
skab omstraalet Alle, der da skulle bade
sig i den evige Sandheds Solfin.

Det er en Velsignelse at have det
Privilegium at samles i vor General-
Confernce, hvor Kirkens Auctoriteter kunne
træffe sammen fra de forskjellige Dele af
Territoriet og fra andre Steder paa Jor-
den for at lære at kjende Guds Lov, for
at udføre de Forretninger, som henhøre

til hans Kirke og Rige, og for at søge at fremme Retfærdighed iblandt Menneſkene. Vi kunne ikke tilfulde fatte Storheden af de Befignelser, vi nyde. Vi indtage en Stilling, som er forſkjellig fra ethvert andet Folk. Der gives ikke nogen Nation, ikke nogen Regjering, ikke noget Rige, ikke noget borgerligt, religiøst eller politift Samsund, der nyde de Befignelser, som vi ere i Befiddelse af i denne Dag, thi medens Andre samle i Mørket og ere i Uviſhed med Henſyn til den Stilling, de indtage baade i politift og religiøs Henſeende, ere vi befriede for enhver Tvivl deſangaaende.

Vi ere vel beſjendte med vor ſande Stilling; vi kjende denne Kirkes og Guds Riges Skjæbne; vi kjende det Forhold, vi ſtaaе i baade til Gud og Verden; vi vide, at Herren vil udføre ſine Henſigter, og da vi have denne Kundſkab, ere vi fuldkommen rolige med Henſyn til det endelige Udfald. Vi vide, at Guds Rige, der er oprettet iblandt os, vil vedblive at tiltage og udſtrække ſig, indtil det indtager hele Jorden. Vi vide tillige, at alle Menneſkenes og Djævlens Sammentøſer, Anſlag og Rænker ikke ville kunne ſtandſe dets Fremadſtriden, men ligefom det har begyndt at rulle fremad, vil ogſaa Hurtigheden af dets Fremadſtriden tiltage, indtil Guds Henſigter ere opnaaede, og denne Verdens Riger bliver vor Guds og hans Salvedes, da han ſkal tage Overherredømmet over denne Jord, og ethvert Knæ ſkal boie ſig for ham og enhver Tunge beſjende hans Navn. Derfor ſkjælve vi ikke, nære ingen Frygt, ingen Vængſlighed eller Bekymring for Udfaldet. Alt, hvad vi have at bekmre os om i denne Henſeende, er, at vi ſom enkelte Individier og et ſamlet Folk opfylde vore Pligter, — at vi kunne holde os rene og ubefmittede i Guds Dine, — at vi ere vort Præſtedomme og hellige Kald,

og at vi følge et ſaadant Livslob, at vi altid kunne være værdige til at modtage vor himmeſte Faders Biſaldſmitil, og da behøve vi ikke at bekmre os om Udfaldet, thi vi vide, hvorledes det vil blive.

Vi have ikke noget af de mange Religionsſamsund, der exiſtere, at talke for den Stilling, hvori vi beſinde os, eller for den Kundſkab, vi ere i Befiddelse af. Vi behøve ikke at udlede vor Myndighed hverken fra Paveſømmet eller fra noget af de andre Religionspartier; vi bekmre os ikke om noget af dem. Ei heller behøve vi at gaaе til den romerſke eller græſke Kirke for at underſøge om vi have Ret eller Uret, eller for at udſinde, hvorfra vor Religion har ſin Oprindelse og om den er bygget paa den rette Grundvold eller ikke. Der er ikke nogen Nødvendighed for, at vi ſkulde underſøge den jødiſte eller andre Folkeſlags Hiſtorie for at komme til Viſhed angaaende denne Sag. Vi have ikke Skoler, Akademier, Collegier, theologifke Systemer eller nogen af de hedenske Nationer Noget at talke for; der gives ikke noget Folk eller Rige, ikke nogen Regjering, ikke nogen religiøs eller politift Authoritet af jordift Oprindelse, ſom vi behøve at henvende os til angaaende denne Sag. Vi anerkjende ikke nogen af dem, gjøre ikke Paaſtand paa at have Noget tilfælles med dem; vi ere ikke af dem eller have modtaget de Grundſætninger, vi lære, fra dem, og ſølgelig ere vi for ſaavidt fuldkommen uafhængige af dem. Vor Religion er kommen fra Gud; den blev aabenbaret fra de høie Himle! den er det evige Evangelium, ſom Johannes ſaae en Engel bringe til Jorden for at blive prædiket for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, raadende med hoi Roſt: „Frygter Gud og giver ham Æren, thi hans Doms-Time er kommen.“

Gud er alſaa Ophav til vor Reli-

gion; han har aabenbaret den fra Him-
melen. Han har i dette Diemed sendt
sine hellige Engle, som overgav Evange-
liet til Joseph og Andre. Da nu dette
saaledes er blevet gjengivet, har Herren
ladet det udgaae til hele Verden, og de
Mænd, som have bragt dette Evangelium
til os, have modtaget det formedelst di-
rette Aabenbaring fra Gud og have er-
holdt deres Myndighed fra ham. Der-
som Gud ikke har talet, — dersom Him-
lene ikke ere blevne aabnede, — dersom
Guds Engle ikke have viist sig, da have
vi ingen Religion, men det Hele er blot
en Farce; thi, som vi allerede før have
sagt, gjøre vi ikke Fordring paa at have
noget Slægtskab til Verden eller at have
Noget med den at staffe med Hensyn til
vor Religion, og Gud forbyde, at vi no-
gensinde skulde, — vi ønske det ikke. Dette
er altsaa den Grund, vi bygge paa, og
det Forhold, vi staae i til Gud, thi det
er hans Værk, vi ere besjæftigede med.
Dersom han i de sidste Dage har anbe-
troet nogen Myndighed til Mennefteslæg-
ten, ere vi i Besiddelse af samme, men
hvis han ikke har, da have vi ingen Myn-
dighed, ikke nogen sand Religion, ei heller
noget sandt Haab. Seg skal ikke i denne
Formiddag opholde mig længe angaaende
dette Emne. Alt, hvad jeg kan sige Eder,
er, hvad Paulus i sin Tid sagde: „I ere
hans Vidner om disse Ting, og saa er
den Hellig-Aand, hvilken Gud har givet
alle dem, som ham lyde.“

Brødre, er Eders Religion sand, og
vide I det? (Der lod Ja fra flere Stem-
mer.) Ja, I vide det, og det er skrevet
i Eders Hjerter med uudstøttelige Bog-
staver, som Ingen kan borttage. Vi ere
levende Vidner om Sandheden og de
Aabenbaringer, hvilke Gud har givet i
disse sidste Dage. Vi bekymre os derfor
ikke om, hvad Verden vil gjøre imod os,
thi Nationerne ville sonderbrydes og Thro-

ner omstyrtes, ligesom det er skrevet i de
hellige Skrifter. De jordiske Riger kunne
opløses, Folkeslagene sonderbrydes, Krig,
Pest og Hungerød hærje Landene, det
er ikke vor Sag, — Nationerne ere ikke
i vor, men i Guds Haand. Sekterere
kunne lives og stride og leve i Uenighed,
Uvisshed og Tvivl angaaende deres Reli-
gion, men det vedkommer ikke os, — det
er ganske deres egen Sag. Om der for
hele den religiøse og politiske Verdens
Vedkommende blev skrevet: „Mene, Mene,
Tekel, Upharsin; Du er veiet i Vægt-
skaalen og sunden for let,“ — hvad an-
gif det os? Det var ikke vor Sag. Vi
ere ikke forenede med Nationerne, have
ikke Noget tilfælles med dem, og ei heller
have de Noget, som vi kunne søge at un-
derstøtte. Med Hensyn til alt dette ere
vi fuldkommen rolige. Om Krige øde-
lægge Landene, — om der hersker Splid
og Forvirring iblandt de forskjellige Re-
ligionspartier, og om de fremture i deres
Daarstaber, er det ikke vor Sag. Haven
kan sjælve paa sin Throne og frygte for,
at ikke Frankrig eller nogen af de andre
Magter ville hjælpe ham, det angaaer ikke
os, vi ere fuldkommen rolige; Alt er ret
med os, thi vi ere i Guds Haand, og det
er hans Sag at bære Omforg for sine
Hellige.

ville vore Fjender forsøge at gjøre
os Skade? Ja, det have de altid prøvet
paa, og vi stybde ikke dem Noget for de
Goder, vi nyde. Er der et Mennefte, som
nogensinde har hjulpet os i religiøse Anlig-
gender? Hvem i denne Verden have vi
Noget at takke for? Gives der noget Re-
ligionsfamsund, som vi stybde Noget for
de Grundfætninger og den Kundskab, vi
ere i Besiddelse af? Nei, der gives ikke
et eneste. Findes der nogen Præst i Chri-
stenheden, der i mindste Maade har hjul-
pet os fremad paa vor religiøse Vane?
Nei. Have vi Noget at takke for den

politiske Stilling, vi indtage? Nei, visse-
lig ikke. Hvem er der, som har hjulpet
os? Der har endnu aldrig været noget
Menneste, som nogenfinde har vovet at
forsvare vore Grundsætninger og Rettig-
heder i de lovgivende Forsamlinger hver-
ken i dette eller noget andet Land; der
har aldrig været Nogen, som har havt
Mod og Sandhedskjærlighed eller været
retskaffen og uafhængig nok til at gøre
det; man vover det ikke, fordi det ikke er
populært. Men vi vove selv at forsvare
vore Grundsætninger, og Gud vover at
hjælpe os. Vi have vor himmelske Fader
at takke for den Fred og de Velsignelser,
vi nyde, men vi skyldte ikke nogen Magt,
Regjering eller nogen religiøs eller poli-
tisk Authoritet paa hele Jordens Over-
flade Noget derfor, medmindre det skulde
være fordi, at man ved Forfølgelser har
bidraget til at forøge den indbyrdes Enig-

hed iblandt os; det er det Hele, og vi
takke ikke vore Forfølgere derfor, thi de
have ikke gjort det med deres gode Villie.
Derksom vore Fjenders Logne skulle bi-
drage til Udspreldelsen af Sandheden, er
Alt ret; de ville vedblive at lyve, fordi
de ere af Djævelen, og hans Bærk ville
de gjøre; han var en Logner fra Begyn-
delsen, — han er Lognens Fader, og
de ere hans Born. Derfor ere vi fuld-
kommen rolige med Hensyn til alt dette.

Brødre og Søstre, lader os leve saa-
ledes, at vi kunne sikkre os Guds Bisald,
at vi, hans Repræsentanter paa Jorden,
kunne ære vort Kald, forherlige hans
Navn og bevare os selv rene og ubesmit-
tede til Enden, saa at vi kunne blive
frelste i hans celestiale Rige tilligemed
alle dem, om ere os kjære og dyrebare.
Amen.

Nogle bestemte Kjendsgjerninger angaaende det døde Hav.

(Fra „the Jewish Chronicle.“)

(Sluttet fra Side 296.)

Grev Bertou, som besøgte disse Egne
i April 1835, skriver saaledes: Jeg mang-
ler aldeles Ord til at udtrykke mine Fø-
lelser angaaende det, jeg saae igaar. Jeg
har reist over Alperne, Pyrenæerne og
mange andre Bjerge; jeg har seet Lande,
over hvilke den Allmægtiges Forbandelse
har hvilet, Moabs Sletter og Ammons
Land, men hidindtil havde jeg aldrig seet
Noget, som kunde sammenlignes med Bjer-
gene ved den sydlige Ende af det døde
Hav. Her er Alt øde, og det i den Grad,
at det er umuligt at beskrive det; man
maa se det med sine egne Dine for at

kunne fatte det. I dette mærkværdige og
høitidelige Øde, hvor Naturen et blot-
tet for al Plantevæxt og ethvert levende Væ-
sen, er Mennesket blot som et Støvgran,
Alt rundt omkring er indhyllet i Dødens
Stilhed; der er ikke en Fugl og ikke en-
gang et Insekt at se. Naar vore Kam-
eler gif deres sædvanlige Sang, høres
en dump Lyd, ligesom om Jorden var
huil under deres Fodder. Denne Lyd led-
sagedes undertiden af Kamel-driversens eend-
formige Sang, men han standsede flere
Gange, som om han frygtede for at vække
Naturen til Liv. Tre Beduiner gif foran

os for at undersøge Veien, thi vi frygte for at støde paa Arabere, som kunde være Fjender til vor Stamme. Solen skjulte sig bag tykke Skyer, og syntes ligesom at være uvillig til at sinne paa det Land, der var forbandet af den Almægtige. Vi saae Spor efter flere Ulve. Alt syntes at forene sig for at sørgede Landskabets Urefrygt indgydende og høitidelige Storhed." (Det kongelige geographiske Selskabs Journal i England, 1de Bind, Pag. 280.)

Selv M. de Saucy, hvis Bemærkninger om de Gamles Traditioner ere altfor saamentrængte, havde ogsaa, da han først naaede disse Kyfter, Leilighed til at være Dienvidne til et Syn, der overbeviste ham og hans Reiseskæller om, at de befandt sig i en Egn, der udmærkede sig ved en usædvanlig Tomhed og Stilhed. Vi kunne blot anføre nogle Sætninger af hans Beretning. Han skriver: „Da vi vare naaede til et Punkt, der laa høit nok over det døde Hav's Overflade, bleve vi Dienvidner til et Syn, som kun Faa kunne vente at faae seet to Gange i deres Liv, og vi ville her fremstille en kortfattet Skildring af samme. Vi kunne gjerne sige, at vi saae et Optrin, som saamentliguingsviis saae Dodelige have seet, og vi kunne endnu føle det Indtryk, som dette Skue, hvilket vi betragtede med spændt Opmærksomhed, gjorde paa os. Da vi først begyndte at bestige Skraaningerne, dalede de sorte Skyer ned over det døde Hav, idet de dreves frem af Vestenvinden og foer lige over vore Hoveder og „Djebel Gædown“ i Retning mod „Mor-Sasteh,“ men da de atter hævede sig og foer videre langsmed Moabs Bjerger, laa Udsigten atter aaben for vort Blik, saa at vi kunde see over den udstrakte Vandflade, der lignede en uhyre Blyplade. Lidt efter lidt, eftersom Vestenvinden drev Skyerne frem, la-

rede det op, og den vestlige Himmel blev atter smuk og straalende. For et Dieblit kastede den dalende Sol sine gjennemtrængende Straalen over Canaans Bjerger ind i Moab, hvis høiere Dele saak ud, ligesom de ganske vare indhyllede i Flammer, medens disse Urefrygt bydende Bjerger ved Foden vare saa sorte som Blæk. Over os var den mørke, overtrukne Himmel, neden for os laa Søen lig en blygraa Metalplade; rundt omkring os havde vi Orkenen, hvor der herskede den dybeste Stilhed; langt mod Vesten havde vi en klar, skyfri Himmel, hvis Sol kastede sine Straaler over et velsignet Land, medens vi syntes, vi vare isærd med at flygte bort fra en Egn, der for evigt var forbandet.

Det er umuligt at beskrive denne Scene, hvilken man selv maa have seet for tilfulde at kunne danne sig et Begreb om den. Endskjøndt vore Beduiner ere vant til de meest storartede Naturseener, bleve dog selv de rystede ved dette Syn, af hvilket vi bleve fuldkommen overvældede. „See, mine Herrer, se!“ udbrode de, „Allah straffer Sodoma,“ og de havde Ret. Det strækelige Syn, som Løth var Vidne til fra næsten den samme Plet, hvor vi nu stode, maa have havt en slaaende Lighed med det storartede Skuespil, som vi netop havde været begunstigede med at se.“

Medens disse Uddrag maa bidrage meget til at retfærdiggjøre Reisende af en levende Indbildningskraft, og hvilke have levet i en overtroisk Tidssalder, fra de Beskyldninger, man har fremsort imod dem for Overdrivelser, lede de ogsaa oore Tanter hen paa den Kathastrofhe, som har gjort disse Egne saa usorlignelig interessante.

De Beretninger, som ere opbevarede i første Mose's Bog angaaende denne Egn for og efter Udelæggelsen af Stæderne paa Sletten, vilde vi nu skænke vor Op-

mærksomhed for at undersøge om de stemme overeens med de virkelige Kjendsgjæringer eller ikke.

Den første Underretning, vi have om denne mærkværdige Egn, forekommer i 1ste Mose Bog 13, 10., hvor den kaldes „Jordan's Slette,“ der var vandrig overalt, lig Herrens Have og Egypti Land. Dette kunde fremkalde Spørgsmaal om hvilket Løb Floden Jordan, der nu gaar mod Syd og løber ud i det Døde Hav, dengang havde. Da den berømte Rejsende Burckhardt undersøgte EDOM, fandt han en viid Dal, El Araba, der strakte sig fra den østlige Arm af det Røde Hav til den sydlige Ende af Asphaltsøen. Han gjorde derfor den Slutning, at Floden Jordan engang har løbet mellem Ganaans og Moabs Bjerge og at den videre har fortsat sit Løb gennem denne Dal, indtil den har udmundet i Havgugten Bar-el-Akaba, den østlige Arm af det Røde Hav, medens det Sted, hvor nu det Døde Hav findes, dengang var en frugtbar Slette. Oberst Leake bifalder i sin Fortale til „Burckhardts Reiser“ denne Slutning, da den bekræfter Sandheden af den voldsomme vulkaniske Rystelse, som beskrives i det 19de Capitel, i 1ste Mose Bog, ved hvilken Katastrophe Flodens Løb afbrødes, medens den frugtbare Slette, hvorpaa Stæderne Adma, Zebuim, Sodoma og Gomorrah laae, forvandledes dels til en

Se, (det Døde Hav) og dels til en gold og øde Sandøken.“

Denne Theori, der vel som saadan er meget tiltrækkende og har saa stor Rimelighed for sig, at mange Videnskabsmænd have givet den deres Bifald, er imidlertid bleven beviist at være aldeles uholdbar. Grev de Bertou, der har gennemkrydset „El Araba“ i enhver Retning, har forviist sig om, at det Røde Hav ligger meget høiere end Asphaltsøen og Jordan-Sletten i det Hele taget, og sølgelig har nævnte Flod aldrig kunnet løbe ud i Havgugten ved Akaba. Desuden fandt han, at alle Vandløb i Syd for det Døde Hav ikke toge en sydlig Retning mod Havgugten, men løbe mod Nord til nævnte Se. Hr. W. R. Hamilton henviste til disse Opdagelser i sin Aarsberetning for 1839 til det kongelige geographiske Selskab; han siger: „Vi have en tilfredsstillende Oplysning paa den Opgave, om Vandet i det Døde Hav nogenstunde kunde have løbet ud i Bugten ved Akaba. M. de Bertou har viist, at der er en Bjergstrækning, som danner Grændsen af den Dal, man kalder El Ghor. Denne Forhoining adskiller de Vandløb, som gaar mod Nord til det døde Hav, fra dem, der løbe mod Syd til Havgugten, og er beliggende mellem disse to Hav, dog længst borte fra forstnævnte.“

Bonnen er den Binge, paa hvilken Sjælen hæver sig mod Himmelen, og alvorlige Betragtninger det Die, hvormed vi see Gud.

Nutidens Religionsystemer.

(Fra „Millennial Star.”)

(Fortsat fra Side 311.)

Første Capitel.

Den almindelige Tro paa de hellige Skrifter.

I det foregaaende Stykke under ovennævnte Titel har jeg bestræbt mig for i Korthed at vise, at Nutidens Religionsbetjendelser ere ganske afvigende fra den oprindelige Saliggjorelsesplan, som Gud har fastsat, ligesom jeg ogsaa tildeels har paapeget de sorgelige Følger af denne Afvigelse, der har foraarsaget saa megen Splid, Strid og Forvirring iblandt Menneskene, hvilket jeg nu vil søge at uvilligere videre. Lactantius bemærker i sine Forelæsninger: „Der gives Troesbetjendelser, som formedelst Traditionen ere blevne overantvordede til Menneskene fra deres Forfædre; de holde ikke alene fast ved dem, men forsvare dem endog med den største Haardnackenhed uden at undersøge af hvad Slags de ere, idet de stole paa, at de ere prøvede og sande blot af den Grund, at deres Eldeste have overleveret dem, og formedelst deres Elde har man vant sig til at bertagte dem med saa stor Erbødighed, at det ansees som en Forbrydelse at nære den ringeste Tvivl om dem.“ Man vilde maastee bestynde os for Ujærlighed og Bedrageri, dersom vi vilde anvende disse Ord paa Nutidens Christenhed, og man kunde svare os, at en saadan Tro kun var almindelig i de Dage, da Menneskene holdtes i aandelig Trældom formedelst Despotisme og Tyranni, men at ethvert Spor af Saadant nu for længe siden er forsvundet i denne oplyste Tidælder, hvor almindelig religios og politisk Frihed er herskende iblandt Nationerne. Men man kan selv i denne tilsyneladende

Frighedens Tid, som man praler saa meget af, let opdage, at de forskjellige Religionsfamsund ligesaa meget nu som i Luthers og Melanctons Dage forlange, at man skal vise en blind Tro og Lydighed til deres Troesbetjendelser. Vi kunne for Exempel betragte Menneskenes Tro med Hensyn til den hellige Skrifts guddommelige Troværdighed og Inspiration. Baade Protestanterne og Katholikerne grunde deres Tro paa denne hellige Bog; fra den udelede de deres Læresætninger, og paaftaae, at de ved Hjælp af den ere istand til at anføre tilforladelige og uomstødelige Grunde for det Haab, der er i dem. Vi vove at paaftaae, at om dette Slags Bibeltroende bleve opfordrede til at gjøre Rede for de Grunde, de have for deres Tro paa Bibelen, vilde de ni Tiendebele ikke være istand dertil, og selv de, som foregive, at de have undersøgt dens Sandheder, benytte sig af en besynderlig Bevissførelse. John Milton, Erkebiskop Usher, og mange Andre, der med den største Omhu have skrevet Afhandlinger om Bibelen baade med Hensyn til den historiske og dogmatiske Deel, have lagt en Tvivlraadighed og Usikkerhed for Dagen, ved hvilken de have paadraget sig deres Modstanderes og de Vantroes Haan og Foragt. Endskjondt Milton var en for sin og vor Tid sjelden frifindet Mand, har han dog i sin berømte theologiske Afhandling, kaldet „den kristelige Lære,“ lagt flere sorgelige Bilbærelser for Dagen. Han siger, idet han taler om Guddommen

„Lader os tage Fornuften fangen angaaende hellige Ting og ganske følge den hellige Skrift,“ det vil selvfølgelig sige, saaledes som den bliver fortolket af uinspirerede Mænd. Naar han taler om den hellige Skrift, siger han videre: „Angaaende vor Tro paa de hellige Skrifter, da gaaer denne ud fra en almindelig Tro paa deres Vgthed og er grundet paa Vidnesbyrd enten af den synlige Kirke eller paa de Manuskripter, som vi endnu have tilbage. Paa den anden Side bekræftes efterhaanden Kirkens Retmæssighed og Vgtheden af de forskjellige Boger, som indeholdes i Manuskripterne, ved en indre Dverbeviisning, grundet paa Skriftens eenstemmige Vidnesbyrd, som et Hele betragtet. Ligesom Samaritanerne troede paa Kristus først formedelst Qvindens Ord og dernæst, og det meget mere, formedelst hans egne, saaledes gjøre vi med Hensyn til den hellige Skrift. Først troe vi paa den formedelst Kirkens Vidnesbyrd, men dernæst troe vi paa den for dens egen Skyld, og det endog langt mere, da den er Guds Ord, og derpaa troe vi paa Kirken formedelst Skriftens Vidnesbyrd.“ Ifølge denne Beviisførelse maae vi altsaa troe, at et Kirkesamfund er af guddommelig Oprindelse, fordi det uleder sine Læresætninger fra den hellige Skrift, og fordi vi troe paa Kirkens Guddommelighed, maae vi altsaa tillige troe paa Skriftens Vgthed. En saadan Beviisførelse kunde ogsaa Mohamebanerne anvende paa Koranen, og Braminieren og Budhaiisten paa deres hellige Skrifter. Men man kunde maaskee indvende, at dette ikke er Maaden, hvorpaa man nu i vore Dage bliver lært at troe paa Vi-

belen. Lærdom og Philosophi have aabnet en ny og vid Mark for dem, der søge at finde Sandheden, — de videnskabelige Opdagelser ere saa store og derhos saa noie overeensstemmende med Skriften, at det nu vilde være et stort Vidunder, om der skulde findes Nogen, som ikke troede den. Hertil ville vi igjen svare, at om saa er, da synes det besynderligt, at de videnskabelige Theorier og Religionen ere hinanden i mange Tilfælde stik modsatte, istedetfor at de ifølge ovenstaaende Paastand burde staae i den noieste Samklang med hinanden. Hvad vilde vi vel tænke, dersom de Mænd, der beklæde høie Embeder i Statskirken i de forskjellige Lande, skulde udstødes af Kirkens Skjød, fordi de paa Grund af den tiltagne Oplysning og Videnskabelighed ikke ubetinget vilde bifalde ethvert Ord, der er skrevet i Bibelen, uden først at undersøge den? De Mænd, som have paataget sig at være „Sjælesorgere,“ og hvilke foregive at have noie undersøgt den hellige Skrifts Lærdomme, forlede som oftest Medlemmerne af deres Menigheder til uden den ringeste Undersøgelse at troe Alt, hvad der bliver dem lært, medens Enhver, som i mindste Maade vil prøve paa at bringe det skrevne Ord til at stemme overeens med den synlige Skabelse, behandles som en Rjætter. Saadanne synes at tillægge enhver Linie og ethvert Bogstav af det „skrevne Ord“ en fuldkommen Ufeilbarlighed, uanseet igjennem hvormange Hænder det er gaaet eller hvormange Gange og hvormeg det er blevet forandret og forvandsket af uinspirerede Dversættere.

(Fortættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Sand Lyksalighed.

Hvori bestaaer sand Lyksalighed? Dette er et Spørgsmaal, om hvilket Menneskene have meget forskjellige Meninger. Alle ønske at blive lykkelige. Den eneste sikre Maade, paa hvilken vi kunne bedømme Menneskenes Anskuelse med Hensyn til Lyksalighed, er at give Agt paa deres Vandel. Vi have fuldkommen Handfrihed, — Enhver kan selv vælge det Livsløb, hvormed han troer at kunne blive meest lykkelig. De Fattige slide og slæbe for at forskaffe sig de nødvendige Midler til Livets Opføld, fordi de søle sig lykkeligere ved at forlænge deres Tilværelse her paa Jorden end ved at omkomme af Hunger. De Rige søge at forøge deres Formue, fordi de antage, at deres Lyksalighed vil tiltage i samme Forhold, som deres Rigdom forøges. Den ærgjærrige Politiker søger sin Lykke i Opnaelsen af en fremragende Stilling i Samsundet, Krigeren ved at lære at kjende de virksomste Midler til at myrde sine Medmennesker, medens Drankeren, Tyven, Røveren og Hoerkarlen enhver paa sin Maade stræber at opnaae det, som han anseer for det største Gode, og søger sin høieste Lyksalighed i Dieblikkets Nydelser. Disse forskjellige Anskuelse om Lyksalighed vise sig saavel hos Nationer som hos Folk, og denne Higen og Tragten har været almindelig i enhver Tidsalder lige siden Begyndelsen og vil fremdeles blive det i tilkommende Tider. Denne Attraa efter Lyksalighed synes at være den fornemste Driveffjeder og Hovedkilden til alle Menneskets Handlinger saavel onde som gode.

Den store Hob iblandt Menneskeslægten har søgt sin Lyksalighed i at gjøre Dndt, men den er aldrig opnaaet ved Ugudelighed. Synd og Glendighed gaae Haand i Haand med hinanden; de ere Uhyrer, der ere fødte som Tvillinger af Valdet; de ere uadskillige og ville komme til at ende i Helvede.

Den sande Lyksalighed bestaaer i Retfærdighed, der er grundet paa Lydighed til Guds Ord og til det Lys, som oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden. Saavidt man følger Retfærdighedens Fordringer, saavidt er man ogsaa lykkelig. Den, som lever paa en Tid, da Gud taler, maa adlyde for at opnaae dette Gode; dersom Gud sender et Budskab om sit Evangelium, maa han annamme det. At forsumme dette er Ugudelighed, — Følgen deraf er Glendighed, og denne vil vedvare, saalænge Mennesket er ulybdigt mod sin himmelske Fader. For Exempel: Gud har nu formedelst hellige Engles Sendelse aabenbaret en ny Uddeling og befalet sine Tjenere at kundgjøre dette iblandt Nationerne. Den, der forkaster et saa stort Budskab, forkaster det eneste Middel, ved hvilket han kunde opnaae Lyksalighed; Guds Aand undrages ham mere og mere, og hans Glendighed vil tiltage i samme Forhold, som denne forlader ham, og naar Aanden ophører at arbejde med ham, mødes han til Fordærvelse og Glendighed baade i denne og den tilkommende Verden. Der er ingen Mulighed for de Ulybdige at undflye, — der gives ikke noget andet Middel til at tilfredsstille den indre paamindende Stemme; han kan vende sig, hvor

Han vil, saa flygter dog Lykfsaligheden fra ham; ingen anden Religion formaaer at lindre hans Hjertesqaaler, — der findes ingen lægende Balsam for hans sundbetynge Sjal. Hans Synder hvile paa ham utilgivne, medens Nætfærdigheden fordrer sit Krav, fordi han har forkastet det evige Evangelium, det himmelfendte Budskab. Saaledes vil den, som har søgt sin høieste Glæde i at gjøre Ondt, ynkneligen omtomme i sine Synder.

Derimod vil den, der omvender sig og modtager de glædelige Tidender, som ere sendte fra Himmelen, finde Naade hos Gud, faae Tilgivelse for sine forrige Synder og modtage den Hellig Aands Gave, hvorved han vil opnaae sand Lykfsalighed allerede i dette Liv, og dersom han vedbliver at følge ethvert Naad, der gives af Guds Tjenere, og adlyder alle Guds Befalinger, vil hans Glæde forøges Dag for Dag, indtil han bliver herliggjort og ophøiet i vor himmelfte Faders evige Rige. Den, der meest besitter sig paa Nætfærdighed, er den Lykfeligste. Det er af denne Grund, at de Sidstedages Hellige ere Lykfeligere end noget andet Folk paa Jorden; de ere det eneste Folk, som har lyttet til Guds Tjeneres Røst og annammet Evangeliet; de udgjøre den eneste sande og levende Kirke paa Jorden; de ere fødte af Gud og besjælede af Sandhedens Aand; de ere det eneste Folk, som er kommet ind paa den himmelfte og hellige Sti, der fører til den sande Lykfsalighed.

Freden er flygtet fra de Ugudeliges Boliger og har valgt sit Opholdsted iblandt de Nætfærdige. Syndere i Zion begynde at skjælve, og Frygt har betaget Hylkeren; stræffelige Krige begynde at ryste store og mægtige Nationer fra Grundvolden af; Strål betager dem, der beklæde høie Stillinger; Keisere, Konger og mægtige Monarker skjælve paa deres Throner, medens Nationerne ere grebne af Frygt og Uengstelse for de Straffedomme og Udelæggelser, der ere forudsagte af Guds Tjenere. Den sande Lykfsalighed er flygtet; Cholera, Dvægpest, Hungersnød, Krig og Blodsudgydelse udbrede Uendighed, Nød og Jammer iblandt Menneskene for deres Gjenstridighed og Dvertrædelsler, og fordi de have forkastet det Budskab, som var sendt til deres Frelse.

Men Zion er lykkelig; dens Born trives, og den Dag er ikke fjern, „da der ikke mere skal høres Vold i dens Land eller Udelæggelse og Forslyrrelse i dens Landemærker“. Men den „skal kalde sine Mure Salighed og sine Porte Lov“. „Fryd og Glæde skal findes i den, samt Taksigelse og Lovsangs Lyd.“ Dette er den rene, celestiale, himmelfte Lykfsalighed, som aldrig skal faae nogen Ende.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840.

(Fortfat fra Side 316.)

<p>Ældste Joseph Fielding oplæste Beretningerne fra Thornley Conference. Chaighley og Thornley Grene, der havde</p>	<p>af Ældste W. Kay; Ribchester's Green med to Ældste, een Lærer og 22 Medlemmer, af Ældste Francis Clark; Waddington Green med to Præster, to Lærere, een Diacon og 58 Medlemmer, af John</p>
---	--

Elison; Clitheroe Green med een Eldste, tre Præster, en Lærer og 35 Medlemmer, af Broder Lofthouse; Chatburn Green med to Eldste, to Præster, to Lærere og 91 Medlemmer, af Eldste John Bond; Downham Green med een Præst og 25 Medlemmer, af John Spencer; Grindleton Green med een Præst og fem Medlemmer, af Eldste Soseph Fielding; Whitmore Green med tre Medlemmer, af S. Spencer; Burnley Green med een Eldste, een Præst, een Lærer og 27 Medlemmer, af Eldste H. C. Kimball, og Blackburn Green med en Eldste og 17 Medlemmer, af Samme. Eldste Reaben Hedloct oplæste Beretningerne fra Paisley Conference i Skotland, der talte sex Eldste, fem Præster, tre Lærere, to Diaconer og 106 Medlemmer. Alston Green med to Eldste, to Præster, to Lærere og 36 Medlemmer repræsenteredes af Eldste John Sanders; Bramtons Green med een Eldste, een Præst og 36 Medlemmer, af Samme; Longtons Green med to Eldste, fire Præster, to Lærere og 54 Medlemmer, af Eldste Bradshaw; Pentwortham Green med 4 Eldste, een Præst, een Lærer, een Diacon og 77 Medlemmer, af Eldste P. Melling; Whittle Green med een Eldste, fire Præster og 16 Medlemmer, af Eldste Richard Withnall; Southport Green med een Eldste, to Diaconer og 19 Medlemmer, af R. Mc Bride; Daubers Lane og Ecclestone Green med een Præst, tre Lærere og 42 Medlemmer, af Eldste Richard Withnall; Hunters Hill Green med een Eldste, een Præst, een Lærer og 26 Medlemmer, af Richard Benson; Voltons Green med een Eldste, to Præster, to Lærere og 61 Medlemmer, af Eldste D. Wilbing; Bury og Eltons Green med 12 Medlemmer, af Samme; Ratcliff Green med 11 Medlemmer, af Eldste Amos Fielding; Bedford Green, repræ-

senteret af Eldste Willard Richards, havde een Eldste, een Præst og 40 Medlemmer; Stockport Green, repræsenteret af Eldste M. Littlewood, talte 2 Eldste, een Præst, to Lærere, een Diacon og 85 Medlemmer; Duffinfields, repræsenteret af Eldste Henry Nogle, havde een Eldste, een Præst og 41 Medlemmer; Macclesfields Green, repræsenteret af Samuel Heath, havde to Præster og 14 Medlemmer; Middlewich Green, repræsenteret af Samme, havde en Præst, een Lærer, een Diacon og tyve Medlemmer; Plovers Green, repræsenteret af Samme, havde een Præst, een Diacon og 24 Medlemmer; Northwich Green, repræsenteret af William Perry, havde een Præst og fjorten Medlemmer; Altrinchams Green, repræsenteret af Samme, havde een Lærer og fem Medlemmer; Whitfield Green med een Præst og fjorten Medlemmer, repræsenteredes af Walker Johnson; Pendleburg Green med een Præst, een Lærer og 13 Medlemmer, af Eldste William Clayton; Eccles Green med fem Medlemmer, af Samme, og West Bromwich Green, repræsenteret af Eldste Theodor Tarley, havde een Præst, een Lærer og 16 Medlemmer.

Efterat de Eldste vare blevne færdige med at aflægge Rapporten, fremlagde Præsidenten den nye Psalmebog, og efterat der vare fremsatte nogle passende Bemærkninger af ham, Eldste Young og Thomas Rington, spurgte han de Tilstedeværende, om de vare tilfredse med Udvalget af Psalmerne, og om de vilde antage Sangbogen. Hele Forsamlingen tilkjendegav strax sit eenstemmige Bifald.

Thomas Rington, Alfred Gordon og Thomas Smith bleve ved et eenstemmigt Votum ordinerede til Overpræster; John Albison, John Bleggard, William Berry, John Sanders, John Parkinson, James Worsley og John Allen til Eldste,

samt Joseph Slinger, George Walker, John Smith, Robert Williams, William Black, John Melling og John Swindlehurst til Præster.

Derpaa opfordrede Ældste B. Young dem af Præstedømmet til at fremstaae, der vare i saadanne Omstændigheder, at de ganske kunde opoffre sig til Tjenesten og vare villige dertil. Da freustillende Følgende sig, hvis Navne bleve optegnede, nemlig: Af det omreisende Høiraad: B. Young, S. C. Kimball, John Taylor, Wilford Woodruff, Willard Richards og George A. Smith; iblandt de andre Grader af Præstedømmet: William Clayton, Reuben Hedlock, Hiram Clark, Theodore Tarkley, Joseph Fielding, Thomas Richardson, Amos Fielding, John Parkinson, John Wyck, John Reedham, Henry Koyle, John Bleggard, D. Wilding, Charles Price, Joseph Knowles, Wm. Kay, Samuel Heath, Wm. Parr, R. Mc Bride og James Morgan.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Kimball, at Ældste P. Melling bestikkes til at præsidere over følgende Grene, nemlig: Preston, Longton, Penwortham, North Meols og Southport; vedtaget.

Foreslaaet af Kimball og assisteret af Young, at Ældste Whitnall bestikkes til at præsidere over Whittle, Daubers Lane, Charley, Hunters Hill og Cuxtonburghs Grene; vedtaget.

Foreslaaet af Kimball og assisteret af Young, at Ældste Thomas Smith overtager Præsidiatet over Clitheroe, Chatburn, Downham, Chaighley, Grindleton, Whitmore, Burnley, Blackburn, Ribchester og Thornleys Grene; vedtaget.

Foreslaaet og assisteret, at Præsident Fielding og hans Raadgivere løses fra

Præsidentskabet for at faae mere Tid til at arbejde i Evangeliets Tjeneste i en videre udstrakt Virkefæds — og at deres Arbejde antages; vedtaget.

Ældste Young og Richards ordnede derpaa dem, som vare blevene bestiktede til de forskjellige Embeder, hvorefter Forhandlingerne bleve oplæste og vedtagne.

Conferencen sluttedes derpaa til den 6te October næstkommende for da at afholdes i Tommermandshallen i Manchester Kl. 10 Formiddag.

Lisdag den 7de.

Følge foregaaende Bestemmelse blev et Generalraad afholdt i Raadsbærelset i „Stjernens“ Contoir i Manchester den 7de Juli 1840. Efterat Forsamlingen var bleven aabnet med Bøn af Ældste Kimball, gjorde Ældste Young nogle Bemærkninger angaaende dem, som frivilligen havde helliget sig ganske til Evangeliets Tjeneste. Derpaa blev der foreslaaet og vedtaget, at Brødrene William Kay og Thomas Richardson gaae til Herefordshire for at arbejde der i Eggen i Forening med Ældste Rington; vedtaget.

Foreslaaet af Kimball og assisteret af Young, at Brødrene Hiram Clark og Joseph Knowles gaae med Hedlock til Skotland; vedtaget.

Foreslaaet af Kimball og assisteret af Young, at Broder Joseph Fielding gaaer til Bedford; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Kimball, at Brødrene Amos Fielding og John Wyck gaae til Newcastle upon Tyne; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Kimball og assisteret af Ældste Woodruff, at Broder David Wilding gaaer til Garway i Herefordshire; vedtaget.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortfat fra Side 318.)

Saa snart de havde naaet Stoven, bebrejdede hans Ledjagere ham, fordi han ikke havde udført sin Hensigt, men han svarede dem ærgerlig, at han ikke vilde have Noget at staafe med Mænd, der vare saaledes bevæbnede, som vi vare. Bestyrkede ved Taalken om den Stræk, som vor Nærværelse havde vaakt, raadede vi Don Miguel til at sige Alcalden og Landsbyboerne, at de gjorde rettest i at holde sig borte fra os og lade os være i Fred. Don Miguel gjorde et frygtsomt Smil, men dermed var det ikke nok. Han sagde, at han for sit Vedkommende ikke nærede den ringeste Tvivl om, at vi jo vare gode Menneſter, men Folket i Almindelighed havde Mistanke til os; man var meget opvildset, og han var bleven advaret for at herbergere os, hvis han vilde undgaae Ubegageligheder. Den stakkels Kone kunde ikke skjule sin Bedrøvelse. Hun kunde neppe tænke paa Andet end Oversald og Mord, og omendstjondt hun var ængstelig for deres egen Sikkerhed, var hun dog derfor ikke ligegyldig for vores; hun sagde, at hvis der kom Soldater til Landsbyen, vilde vi blive myrdede, og bad os derfor at drage bort.

Vi bleve meget ærgerlige og ilde tilmode ved disse Esterretninger, men vi havde altfor Meget for til at lade os saaledes drive bort ved blotte Forestillinger. Vi forsikrede Don Miguel, at Ingen kunde gjøre ham Noget, — at det Hele var Opdigtelse og Usandhed, og at vi hævdede os over enhver Mistanke mod os. For at overbevise ham aabnede jeg med det Samme min Kuffert og viste ham en stor Pakke Papirer, hvoriblandt saavel

Creditiver til Regjeringen som Anbefalingsbreve paa Spanst fra Private til nogle hoitstaaende Mænd i Guatemala, hvilke Skrivelser fremstillede mig som Oldgrandster fra „de Forenede Stater.“ Desuden havde jeg i Særdeleshed fortræffelige Anbefalinger fra Don Antonio Uycinena, der forhen havde været Oberst i Centralarmeen, men som nu af Morazan var bleven forviist til sin Broder, Marquis Uycinena, Lederen for Centralpartiet, der havde Overbægten i denne Egn i den Borgerkrig, som dengang rasede der. Han anbefalede mig paa det Varmeste og anførte Hensigten med min Reise igjennem Landet. Dette Brev var ved denne Leilighed af større Vigtighed for os end alt Andet, men hvis det havde været til Nogen af Modpartiet, vilde det have staaet os, da Mistanken om, at vi hørte til Fjenden, derved vilde været bleven bekræftet. Omendstjondt det var ærgerligt, morede det os dog ogsaa, at vi skulde være nødte til at gjøre Rede for os for saadanne elendige Subjekter som Don Miguel, hans Hustru og Bartolo; men det var imidlertid uundgaaeligt for at befrie dem fra deres Tvivl og Engstelse, saa at vi kunde faae Tilladelse til fremdeles at opholde os i deres usle Hytte. Deres og især Konens Tilfredshed over at erfare, at vi vare nogenlunde respectable Folk og ikke Fjender, som hvert Dieblil stode i Fare for at blive opsnappede og stude, glædede os meest.

Ikke desto mindre raadede Don Miguel os til at tage hen til Guatemala eller til General Cascara for at faae en skriftlig Tilladelse til at besøge Ruinerne,

og derpaa vende tilbage igjen. I en Henseende havde vi gjort et Feiltrin; vi burde nemlig have taget lige til Guatemala og derpaa vendt tilbage, forsynede med Pas og andre Papirer fra Regjeringen, men da vi ikke havde nogen Tid tilovers og ikke vidste, hvad der var i Copan, vilde vi sandsynligviis været gaaede Glip af det Hele, hvis vi ikke havde benyttet Leiligheden, medens vi vare undervejs. Desuden vidste vi heller ikke, at Landet var saa utilgængeligt for Reisende; Folket der er nemlig mindre vant til at see Fremmede iblandt sig, end de Arabere ere, der streife omkring ved Bjerget Sinai, medens Copans Indvaanere derhos ere langt mere mietskomsomme. Oberst Galindo er den eneste Reisende, som havde været der, førend vi kom dertil, og desuden kunde han neppe ansees som en Fremmed, da han var Oberst i Armeen og besøgte Ruinerne, medens han

var paa en Reise for at udføre nogle Forretninger for Regjeringen. Vort Besøg har maastee havt nogen Indflydelse paa Folkets Følelser; i ethvert Tilfælde har det lært Don Gregorio, at det ikke er let at blive af med Fremmede; men jeg vil raade Enhver, som ønsker at besøge disse Ruiner i Fred, at han først begiver sig til Guatemala og ansøger Regjeringen om al den Beskyttelse, den kan yde. For vort Vedkommende var det for seent at tænke derpaa, og Alt, hvad vi kunde gjøre, var at forholde os rolige og sege at beholde vort Fodsætte saa godt det lod sig gjøre. Vi nærrede ingen Frygt for, at der skulde komme Soldater blot for at gjøre os Fortræd. Don Miguel fortalte os, hvad vi ogsaa før havde lagt Mærke til, at der ikke fandtes et eneste Gevær i Landsbyen.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Norge. Den 13de Juli rasede en voldsom Ildbrand i Drammen, hvorved omtrent 5,000 af den 13,000 Menneſter store Befolkning bleve huusvilde. Den følgende Morgen stode kun et Par Huse tilbage paa Bragernæsſiden, medens derimod den øvrige Deel med Kirken, Borgerstolen, Børsen, Theatret, Sparebanken, Sygehuset, to Bogtrykkerier, Broen, Gasværket, Posthuset, Raadstuen, Ridehuset, Glasmagasinet, Telegraphcontoiret, 3 Dampsaugne osv. vare nedbrændte. To Menneſter skulle være druknede, men ellers siges Ingen at være komne tilskade. Assuranceſummen for de nedbrændte Bygninger alene udgjør over en Million Spd., og Tabet af Løsøre og Effekter anslaaes til mindst ligesaa meget.

Sverrig. Choleraen græsſerer i Stodholm, dog griber den heldigviis ikke ſynderlig stærk om sig. I det Døgn, hvor den ifølge de ſeneste Efterretninger endnu har raset stærkest, blev der anmeldt 19 Sygdomstilfælde og 9 Dødsfald.

England. I det nordlige England truer der med at udbryde en alvorlig Strike blandt Jernbanearbejderne. Arbejdsherrerne have villet nedsætte Lønnen med 10 pCt., og dersom der ikke snart træffes en Overenskomst, antager man, at 100,000 Arbeidere snart ville have nedlagt deres Arbeide.

Et Politiforbud mod Reformmøder i Hydepark har fremkaldt Tumulter paa Gaden om Aftenen den 23de Juli, hvorved Politiet og Militairet maatte stride ind. Flere bleve fængslede, og Udskillige bleve saarede.

Ifølge Beretning fra „Great Eastern“ er Telegraphtouget nedlagt indtil 80 engelske Mile fra Trinitybay (Newfoundland).

Choleraen er udbrudt i flere Stæder i England, og deriblandt i London.

Tydskland og Italien. Efterat Preusserne fremdeles have seiret i flere Træfninger, besat Frankfurt, hele Böhmen og Mähren og nærmet sig Wien, er der blevet sluttet en fem Dages Vaabenhvile mellem de stridende Parter. Denne Vaabenhvile tog sin Begyndelse den 22de Juli.

Smud Italienerne have Østerrigerne fremdeles været heldige og seiret i flere mindre Træfninger. Den 20de Juli fandt en større Søtræfning Sted mellem den østerrigste og italienske Flaade, hvilken sidste bestod af 23 Skibe, hvoriblandt 12 Pansersfregatter. Østerrigerne borede en af disse i Sænk og sprængte et andet Krigsskib i Luften. Italienerne maaatte trække sig tilbage.

Choleraen i Berlin har i den senere Tid grebet voldsomt om sig; ligeledes har denne Farsot i nogen Tid hersket paa Lazaretherne i Horzih og Vicin (i Böhmen) og har nu i den sidste Tid ogsaa grebet om sig udenfor Lazaretherne.

Rusland. Choleraen græsferer ligeledes i St. Petersborg.

Vestindien. Kreolerne i Puerta Principe (paa Den Cuba) have den 27de Juni gjort Oprør mod Spanierne. De sloge de imod dem rukkende Spaniere og traaf sig 7,000 Mand stærk ind imellem Bjergene. Fire chilenske Skibe ere for at understøtte Opstanden ankomne til Nuevitas, hvor de have landsat 2,000 Mand Landgangstropper.

Blandinger.

Marchod, som fornylig er blevet navnkundigt ved Slaget mellem Østerrigerne og Preusserne, er ogsaa allerede i en anden Henseende et mærkeligt Sted, hvortil der knytter sig krigeriske Grindringer, idet den berømte Fyrst Wallenstein er sødt paa det der værende Slot, som i en lang Aarrække eiedes af hans Moders Familie, den böhmiske Adelslægt Smirziczki. Efter Slaget paa det hvide Bjerg Aar 1620 kom Slottet i Wallensteins Svoger, Grev Terzlis Eie og blev senere efter Wallensteins Fald og Død af Keiseren skænket til Grev Octavio Piccolomini — af hvem der endnu findes et Portrait paa Slottet — som Belønning for hans Medvirken ved Drabet paa Wallenstein og Bevarelsen af Fæstningen Eger for Keiseren. Familien Piccolomini er forlængst uddød, og Slottet, der er en meget imponerende, paa en steil Bjerghoide liggende Bygning, eies for Tiden af Fyrst Auersperg i Prag.

Forbrugen af Vg i England. Indførslen af Vg fra Udlandet tiltager stadigt i en forbausende Grad trods den forøgede Produktion i Landet selv. I Aaret 1865 indførtes saaledes omtrent 1 Million Vg daglig, og i de første 5 Maaneber

af indeværende Aar er der blevet indført 196 Mill. Tg, — hvoraf 56 Millioner alene i Mai Maaned, — et større Quantum, end der for 1861 nogenstunde er blevet indført i et heelt Aar. Ikke desto mindre er dog Prisen, der i 1854 officielt var ansat til 4 sh, 6 d. pr. 120 Stkr., senere gaaet betydelig iveiret og er for Tiden over 6 sh. pr. 120 Stkr., saa at altsaa Landets Forbrug alene af fremmede Tg for Tiden repræsenterer den enorme Kapital af aarlig omtrent 9 Millioner Rd. i dansk Mont.

Englands Kulgruber spille en saa uhyre Rolle med Hensyn til Landets Industri og økonomiske Stilling i det Hele, at Spørgsmaalet om Kullagenes Udstrækning og sandsynlige Varighed under den stedse stigende Forbrug gjentagne Gange og atter i den allerseneste Tid har været Gjenstand for alvorlige Undersøgelser. I et af en Mr. Sebons i den Anledning udgivet Værk, der støtter sig til omhyggelige statistiske og geologiske Undersøgelser, kommer Forfatteren til det Resultat, at Produktionen af Kul i England 1861 udgjorde ca. 83,6 Mill. Tons, samt at den, grundet paa den voxende Efterspørgsel, stiger ca. 3½ pCt. aarlig. Under Forudsætning af denne Calculus Rigtighed vilde Produktionen saaledes i 1871 være 117,9 Mill. Tons; i 1881 ca. 166,3 Mill. Tons; i 1891 ca. 234,7; i 1901 ca. 331; i 1911 ca. 466,9; i 1921 ca. 658,6; i 1931 ca. 929; i 1941 ca. 1,310½; i 1951 ca. 1,848½ og i 1961 ca. 2,607½ Mill. Tons, saa at der altsaa, om Forfatterens Regning holder Stik, i de nærmest forestaaende 100 Aar omtrent vil blive forbrugt ca. 100,000 Mill. Tons Kul, en Udsigt der, om den end kun hviler paa en løs Calculus, dog nok kan opvække Betænelighed med Hensyn til Fremtiden.

Indhold.

	Side.		Side.
Bemærkn. af Eldste John Taylor	321.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	330.
Kjendsgjerninger angaaende det døde Hav (sluttet)	324.	Stephens og Catherwoods Reiser (fortsat)	333.
Nutidens Religionsystemer (fortsat)	327.	Nyheder	334.
Redaktionens Bemærkninger (Sand Lyksalighed) s.	329.	Blandinger	335.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzønsgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. W. Widerborg.

Trykt hos F. E. Borning.